

קונטרס
תהלה לדוד

ספורים נפלאים ושיחות קודש
אודות הרב הקדוש המפורסם
מורנו הרב רבי ד"ר זכר צדיק וקדוש לברכה

מקהלת קדש לעלוב

לרגל יומא דהלווא
ז' לחודש שבט (תקע"ד)

נשמעו מפי

הרב החסיד רבי לוי יצחק בענדער זכרנו לברכה

ונלקטו מתוך סדרת הספרים

שיח שרפי קודש

יוצא לאור על ידי

אגדת "משך הנחל"

להדפסת והפצת ספרי מוהר"ן מברסלב זיע"א

לזכרון עולם בהיכל ה'

לעדי עד יוחק בספר החסיד המופלא והמופלא במעשיו ומידותיו, הוא הגבר הקים עולה
של הדפסת ספרי רבינו ומסר נפשו כל ימיו להשקות ולהרוות צמאונם של ישראל
מאוצרותיו של רבינו הקדוש הנגמ"ח במחשבה דיבור ומעשה
כתב הדפים והפיץ אלפים ורבבות ספרי קודש מתורת רביה"ק ותלמידיו

אברהם נחמן שמחה

הרה"ח רבי **זוויצהנדלר** זצ"ל
ב"ד אלעזר

מייסד אגודת "משך הנחל" להדפסת והפצת ספרי מוהר"ן מברסלב זצ"ל
נלב"ע ביום כ"ד אדר ב' תשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה

נדפס בארץ ישראל על נייר חו"ל שאין בו חשש חילול שבת ח"ו - Printed In E. israel

בתי כנסיות, ישיבות, ספריות, בתי כלא וכדו' המעוניינים לקבל חינם
את ספרי מוהר"ן מברסלב זצ"ל יפנו במכתב בקשה בדואר לכתובת דלהלן.
כמו"כ ניתנת אפשרות להנציח בספרים שמות יקיריהם שיהלכו לעולמם

בדבר פרטים נא לפנות אגודת משך הנחל ת.ד. 5719 ירושלים 91056
טלפון 02-627-3120 פקס 02-626-2579
לתרומות קודש עבור הדפסת ספרי רבינו"ל ניתן להפקיד בבנק הדואר מס' חשבון 7-37621-4

©

copyright

שיח שרפי קודש - תשפ"ה

כל הזכויות שמורות הן על פי דין תורה והן להבדיל עפ"י החוק הבינלאומי, ואנו אוסרים בכל
תוקף כל אופן של הדפסה, צילום והעתקה, תרגום, איכסון במחשב, וכל כיוצא בלי רשות
מפורשת בכתב מהמלכה"ד, ואין הספר נמכר אלא על מנת הנ"ל וכן שלא ייעשה בו שימוש
שלא כדין, ושארית ישראל לא יעשו עולה

תהלה לדוד

רבי דוד מלעלוב

א

לְהִרְבֵּה הַקָּדוֹשׁ הָרַב רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ מְלִיץ־עֲנָסֶק הָיוּ שְׁמוֹנֶה עָשָׂר תַּלְמִידִים
שֶׁהָיוּ כָּלֶם בְּעָלֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַד שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם הָיָה יָכוֹל
לְהַחְיֹת מֵתִים מִמֶּשׁ, בָּהֶם הַמַּגִּיד מְקַאזְנִיץ, הַחוּזָה מְלוּבָּלִין, הָרַב
מֵאֶפְטָא, בַּעַל הַנֶּעֱם מְגָדִים, רַבִּי נִפְתָּלִי רֶאֱפָשִׁיצֶר, בַּעַל הַמָּאוֹר
וְשִׁמְשׁ, רַבִּי דָּוִד לְעֵלּוּבֶעַר, רַבִּי מֹשֶׁה הִלּוּי סוֹפֵר סֵת"ם מִפֶּשְׁעוֹאֲרֶסֶק,
וְעוֹד וְעוֹד, זָכָר צַדִּיקִים וְקָדוֹשִׁים לְבִרְכָּה:

ב

הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי דָּוִד מְלֵעֵלּוּב הָיָה תַּלְמִיד הָרַב הַקָּדוֹשׁ הָרַב רַבִּי
אֱלִימֶלֶךְ מְלִיץ־עֲנָסֶק, וְכֵן תַּלְמִיד הָרַב הַקָּדוֹשׁ הַחוּזָה מְלוּבָּלִין,
וְכַנּוּדַע שֶׁהָיָה מֵהַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים - (עַר אִיז גְּעוֹוֹאֲלָדִיג גְּעוֹוֶעֶן, פֹּון דִּי

גרויסע צדיקים), ועוד קדם התקרבותו להרב רבי אלימלך קים כמה פעמים את סדר התשובה המובא ב'ספר הקנה'.

כאשר הגיע רבי דוד בפעם הראשונה אל הרב רבי אלימלך, היה זה בליל שבת קדש, ולא קרבו הרב רבי אלימלך כלל וכלל, ואף לא היה חפץ להסתפל עליו, ותכף הבחין הרב הקדוש רבי אלעזר בן הרב רבי אלימלך בהנהגת אביו עם רבי דוד, שאין רוצה הוא להסתפל עליו, ועל כן כבר לא הניח לרבי דוד לגשת לאביו הרב רבי אלימלך, ואף שנסה זאת רבי דוד כמה פעמים, והיה מסתובב שם, לא עלה הדבר בידו. לא ידע רבי דוד לשית עצות לנפשו, ונשבר לבו בקרבו מאד, כי הרי הרב רבי אלימלך אינו חפץ אפלו להסתפל עליו, ומה יכול הוא לעשות בדבר? ובכה לפני ה' בדמעות שליש שיזכה ויקרבו הרב רבי אלימלך.

א. ראה ב'חיי מוהר"ן' סימן של"ד: "וסיפר מאיש אחד מאנשיו שהיה צדיק גדול, ואמר עליו רבינו ז"ל שהאיש הזה היה לו תשובת 'ספר הקנה', והנה מבואר בספרים שמי שעושה תשובה זו מובטח לו שלא יחטא (תשובת הקנה דף יב.), 'ובעדו', היינו בעד האיש הזה - 'אני ערב שבועדאי לא יחטא'; וראה ב'ספר הקנה': "הרוצה לשוב בתשובה יתיישב מן העולם הזה, ולא ישא ולא יתן בשום עסק של זה העולם, ויחשוב בליבו כי בכל שעה יבוא המלך אצלו לקחת חשבון מעוונותיו, ולא יאכל בשר ולא שום דבר אשר נשמה באפו, וגם לא ישתה יין, וישב בתענית ויעסוק בתורה יומם ולילה, ויעשה מלחמה עם השינה, שלא לאנוס אותו לישון כל הלילה, וימשוך כל מחשבתו אל ה' יתברך, ויתחרט על כל מה שעשה, ואם תבוא עבירה לידו - ידחנה וירחיקנה מעליו, ועיקר אכילתו: פת במשקל די חיותו. וזה יעשה, ירחיק עצמו מחבורת העולם, ומאכילת בשר ויין ומכל בעל חי ומדברים היוצאים מבעל חי, ומכל מיני ירק, ויעשה כן ארבעים יום, ומשם ואילך הקדוש ברוך הוא יעזרהו, וילך עד שש שנים - ואז לא יסתפק בשום ספק כי הוא בן העולם הבא, אף כי יאכל אחר שש שנים, כי כבר עברו עליו שש שנים כנגד 'שיתא אלפי הוי עלמא וחד חרוב' (סנהדרין צז.); ובלבד שיזהר משם ואילך מעבירות הבאות לידו".

אַחַר כֵּן בְּסֻעֻדָּה שְׁלִישִׁית שֶׁל שַׁבָּת, אַחֲרֵי רֵדֶת הַחֲשֻׁכָּה, אָמַר הָרֵב רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ תּוֹרָה בְּאֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת, וְנִכְנָס רַבִּי דָּוִד בַּחֲשֻׁךְ בְּהַחֲבֵא, כִּי מִחֲמַת הַחֲשֻׁךְ לֹא הִבְחִין בּוֹ אִישׁ, וְשָׁמַע רַבִּי דָּוִד אֵיךְ שְׁמוֹנֶה הָרֵב רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ וְאוֹמַר: "עַם אִיז דָּא אֵיינער וואס האט שוין מְקִיִּים גִּעְוֹעֵן אַזוֹי פִּיל מָאל 'תְּשׁוּבַת הַקֶּנֶה' און אַזוֹי פִּיל עֲבוֹדוֹת, נָאֵר אוֹיב מֵיִינֵט עַר עֶפְעֶס 'זִיד' אֵין עֲבוֹדוֹת, הַשְּׁגוֹת - אִיז דָּעֵר שְׂאוּל תַּחֲתִית קאַרג פֿאַר אִים" - "יֵשׁ אַחַד שֶׁכָּבַר עָשָׂה וְקִיִּים כָּל כֵּן הִרְבֵּה פְּעָמִים 'תְּשׁוּבַת הַקֶּנֶה' וְכָל כֵּן הִרְבֵּה 'עֲבוֹדוֹת', וְאִף עַל פִּי כֵן, בְּאֵם כְּוֹנֶנְתּוֹ וְלוֹ בְּכָל שְׁהוּא עַל 'עֲצָמוֹ', הֵן בְּעֲבוֹדוֹת וְהֵן בְּהַשְּׁגוֹת - אַזִּי ה'שְׂאוּל תַּחֲתִית' קָטַן וְקִמּוץ עֲבוֹרוֹ".

הִבִּין רַבִּי דָּוִד כִּי הָרֵב רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ מִתְכַּוֵּן בְּאֵלוֹ הַדְּבוּרִים עָלָיו, כִּי הִיָּה עוֹסֵק בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם וְהִיָּה חֲפֵץ אֲזִי לְזָכוֹת בְּהַשְּׁגוֹת וְעֵנִינִים וּבִשְׂאֵר מִדְּרָגוֹת נְעֻלוֹת. כְּשֶׁרָאָה שְׁכּוֹן הָרֵב רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ אֵלָיו בְּדִיוֹק כְּפִי אֲשֶׁר הוּא - ('עַר הָאֵט דָּאף אֵינגאַנצן צוגעטראָפֵן וואס עַר אִיז') - נִשְׁכַּר לְבוֹ בְּקִרְבּוֹ מְאֹד, וְכִאֲשֶׁר קָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה נִשְׁכַּב עַל הָאָרֶץ וּבִכָּה וְצָעַק וְצָעַק לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: "רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, גִּעְוֹאֵלֵד! אָפְעֵר אֵיךְ ווִיל נִישֵׁט קִיִּין הַשְּׁגוֹת, אֵיךְ ווִיל שׁוִין גֶּאָרְנִישֵׁט! - "רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אָהָה! אָבֵל אֵינִי חֲפֵץ בְּשׁוּם הַשְּׁגוֹת, רוֹצֶה אֲנִי כָּבֵר לָאוּ כְּלוּם!".

ב. הרב רבי אלימלך פירט ומנה בדיוק את מספר הפעמים שקיים זאת רבי דוד. (רל"י).

ג. כי עבודת התפילה צריכה להיות באמת בכל הלב במסירות נפש, בלא שום כוונת ריוח עבורה, אפילו ריוח רוחני, שהרי די לנו בשכרנו הדבר הזה בעצמו, שאנו זוכים לעמוד ולהתפלל לפניו יתברך ויתעלה. (רל"י).

לַעֲת הַבֶּקֶר בָּא וְנִכְנַס רַבִּי דָּוִד לְהֵרֵב רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ, וְשׁוּב עֲכָבוּ רַבִּי
אֶלְעָזָר, וְלֹא נָתְנוּ לְגֶשֶׁת לְאָבִיו. פָּנָה הָרֵב רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ לְבָנוֹ
וְאָמַר לוֹ: "לְאֶזְעָר, דָּאס אַיז דָּאךְ אונזער דּוֹד'ל! דָּאס אַיז דָּאךְ אונזער
דּוֹד'ל! לָאז אַיִם צו!" - "אֶלְעָזָר, הָרֵי זֶהוּ דּוֹד'ל שְׁלָנוּ! הָרֵי זֶהוּ
דּוֹד'ל שְׁלָנוּ! הִנֵּחַ לוֹ לְגֶשֶׁת!"

ג

נִסְעַ פֶּעַם הָרֵב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי דָּוִד מְלַעְלוֹב לְשָׁבוֹת עַל אַחַת מֵהַשְּׁבָתוֹת
הַחֲשׁוּבוֹת אֲצֵל רַבּוֹ הַחוּזָה מְלוּבָלִין, אוֹלָם מַחְמַת קָשִׁי הַדֶּרֶךְ לֹא
הִסְפִּיק לְהִגִּיעַ, וְנִשְׁאַר לְשָׁבוֹת בְּכֶפֶר אֶחָד. בְּצַעְרוֹ נָחַם אֶת עַצְמוֹ וְאָמַר:
"הִנֵּה אֲנִי מֵאַמִּין שֶׁהָרֵבִי שְׁלִי הוּא הָרֵבִי שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, כָּמוֹ כֵּן יוֹדַע
אֲנִי שֶׁאֲנִי הַקָּטָן שֶׁבְּתַלְמִידָיו; וְכִשְׁיוֹשְׁבִים כָּל כֶּף הָרֵבָה אֲנָשִׁים (דִּהְיוּ
'כָּל הָעוֹלָם') אֲצֵל שְׁלַחַן הָרֵבִי, הָרֵי שְׁמַתְאָרְךָ הַשְּׁלַחַן מָאָד, וּבִאֲרִיכוּתוֹ
מִגִּיעַ עַד לְמִקְוֵמִי, כִּי אֲנִי הַקָּטָן וְהָאַחֲרוֹן שֶׁבְּתַלְמִידָיו - וְאִם כֵּן הָרֵי
שְׁבֻאֲמַת יוֹשֵׁב גַּם אֲנִי אֲצֵל שְׁלַחַנוֹ הַקָּדוֹשׁ וְהַטָּהוֹר". כְּשִׁסְפְּרוּ זֹאת
לְפָנֵי מוֹהֲרַנ"ת שְׁבַח דְּבוּר זֶה עַד מָאָד, וְאָמַר שְׁאֵכֵן כֶּךָ הוּא, שְׁכָּלָם
נִמְצְאִים תָּמִיד אֲצֵל הַצַּדִּיק:

ד. "אז ער האט אַוועקגעלאָזט אַלעס, האט ער אים שוין צוגעלאָזט 'דאס אַיז דאך אונזער
דּוֹד'ל'" - "כשהוא הניח את הכל [את ההשגות וה'עניינים'], כבר הסכים הרב רבי אלימלך
שיהיה אצלו בבחינת 'הרי זה הדוד'ל שלנו'; וראה עוד ב'שיח שרפי קודש' חלק ג' סימן
תק"י ובהערה שם. "דא ליגט עפעס א מין אַמַת! דער רבי האט פון אים שטאַרק געהאלטן,
א געוואלדיגער אַיִש אַמַת געווען, א געוואלדיגער אַיִש אַמַת!" - "מונח פה מין אמת שכזה!
רבינו מאוד אחז מהרב רבי אלימלך (ראה חיי"מ סי' תקנג), הוא היה איש אמת נורא, איש
אמת נורא!" (רל"י).

ד

פֶּרֶשׁ הָרֵב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי דָּוִד מְלַעְלוֹב אֶת הַכָּתוּב (תהלים קיט יא)
 "בְּלִבִּי צָפַנְתִּי אִמְרָתְךָ לְמַעַן לֹא אֶחְטֵא לָךְ", שְׁצִרְיָה הָאָדָם
 לְהַצִּיף וּלְכַבּוֹשׁ וּלְהַסְתִּיר אֶת מַעְלוֹתָיו וְאֶת עֲבוּדוֹתָיו הַקָּדוֹשׁוֹת, שֶׁלֹּא
 יִתְגָּאֵה בָּהֶן חֲלִילָה, כִּי אִם יַעֲשֶׂה אוֹתָן בְּרַעַשׁ וּבִפְרִסוֹם גָּדוֹל -
 תִּתְמַעַט מֵעֲלָתָן וְתִחַסֵּר קִדְשָׁתָן לְמַעַלָּה, כִּי פְרִסוֹם הָעֲבוּדָה
 וְהַתְנַשְּׁאוֹת בָּהּ מִפְחִיתִים וּמִחֲסִירִים מִמַּעַלְתָּה וּמִקְדְּשָׁתָהּ. וְזֶהוּ "בְּלִבִּי
 צָפַנְתִּי אִמְרָתְךָ" - בְּהַסְתֵּר וְהַצְנַע לָכֵת, "לְמַעַן לֹא אֶחְטֵא לָךְ" - שֶׁלֹּא
 אֶגְרוֹם פְּחִיתוֹת וְחֲסָרוֹן לְמַעַלָּה בְּהַשְׁכִּינָה עַל יְדֵי הַפְּרִסוֹם וְעוֹוֹן
 הַגְּדִלוֹת; כִּי 'אֶחְטֵא' הוּא לְשׁוֹן חֲסָרוֹן, כְּמוֹ (מ"א א כא) "וְהִיִּיתִי
 אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֹה חֲטָאִים" - "אִיךָ בָּאֵהֱאֵלֵךְ בֵּי יָדַי, כִּדֵּי סִזְאֵל נִישֵׁט
 וְעֶרְךָ גְּעַמִּינְעֶרֶט, סִזְאֵל זֵיין אִינְגֶּאנְצֶן, אַז אִיךָ וועל נִישֵׁט פֶּאַרְבֶּאַלְטֶן
 - ווערֶט דאָס גְּעַמִּינְעֶרֶט":

ה. גם כפי מה שזוכה האדם להסתיר כאן בזה העולם את מעשיו הטובים, ושומר שהדבר ישאר מוסתר ומוצנע - כך יתגלה ויתפרסם הדבר יותר למעלה, ויהיה נחשב שם הדבר ביותר. על כן כשזוכה האדם לעשות איזה דבר עובדא ומעשה טוב לפניו יתברך, לא יגלה ולא יפרסם הדבר, אלא צריך להשתדל שהדבר ישתכח אף ממנו, וימשיך לילך הלאה ולעשות עוד ועוד בעבודת ה' כאילו לא עשה עדיין כלום; גם ישים בזכרונו את כל מה שפגם וקילקל רחמנא ליצלו, ויתחרט עליהם, וישוב אל ה' בכל ליבו. וכבר דיברנו הרבה מזה שבעניין ההתחזקות צריך האדם בקיאות גדולה, לידע אימתי ההתחזקות אצלו היא בבחינת "מטהרת טמאים" (ראה תנחומא חוקת סימן ד' ושם סימן כ"ג) - ואימתי להיפך חס ושלום, שמטמאה טהורים, כי אם מחיה עצמו ומתחזק תמיד בנקודות טובות על מנת שלא יפול חס ושלום למרה שחורה ולעצבות - הרי שמתנהג בזה כהוגן, אך אם חלילה על ידי עצת ההתחזקות מרגיש שכבר יצא ידי חובתו - הרי שההתחזקות אצלו היא כמטמאה טהורים חס ושלום. (רל"י).

ממכתבי החסיד רבי אפרים ל קראקובסקי מפשעוֹדבורז',
מגדולי זקני חסידי בֶּרֶסְלָב, בעל 'עֲנֵג שִׁבְת' ו'שַׁעַר אֲפִרִים',
בין וְנֶגֶד לְהֶרֶב הַקְדוֹשׁ רַבִּי דָּוִד מְלַעְלוֹבִי

ה

בְּעֶזְרַת ה', אִוֵּר לְיוֹם עָרַב שִׁבְת קֹדֶשׁ בְּשִׁלַּח, תרפ"א לִפְרֵט קָטָן
הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם אֶל כְּבוֹד יְדִידֵי יְקִירֵי וַחֲבִיבֵי הָאֲבֵרֶךְ הַמְּפֻלָּג בְּתוֹרָה
וְיִרְאָה הַחֲסִיד הַנִּגִּיד יְקָר רֹחַ מוֹרְנוּ הָרַב הַלֵּל גֵּרוֹ יְאִיר.
אַחַר דְּרִישַׁת שְׁלוֹמָכֶם הַטוֹב.

תְּהִלָּה לְאֵל הָיִיתִי בְּיוֹם ז' שִׁבְט הָעֶבֶר עַל צִיּוֹן זְקֵנֵי הַקְדוֹשׁ רַבִּי דָּוִד
זַעֲלָה"ה מְלַעְלוֹב, וְהִזְפַּרְתִּי אֶתְכֶם לְטוֹבָה, יְתֵן ה' שְׁשֻׁמָּע
וְנִתְפָּשֵׁר בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת תָּמִיד מִכָּל יִשְׂרָאֵל:

[מכתב ט']

ו

בְּעֶזְרַת ה', יוֹם ג' לְסֶדֶר "הַתִּיצְבוּ וְרְאוּ אֶת יְשׁוּעַת ה' וְכו'", תרצ"ג לִפְרֵט קָטָן
לְכָבוֹד יְדִידֵי אוֹהֲבֵי הַנְּאֻמָּנִים, הֵלֵא הֵם הָרַבְנֵי הַחֲסִיד הַנִּגִּיד יְקָר רֹחַ
מוֹרְנוּ הָרַב יִשְׂרָאֵלִי גֵרוֹ יְאִיר, וְלִבְנֵי הָאֲבֵרֶךְ הַחֲסִיד הַמְּפֻלָּג בְּתוֹרָה
וְיִרְאָה הַנִּגִּיד יְקָר רֹחַ מוֹרְנוּ הָרַב הַלֵּל גֵּרוֹ יְאִיר.

ו. רבי אפרים צבי הירש ב"ר אלתר בנציון ב"ר משה ב"ר מאיר, אב"ד ק"ק פשעודבארז'
וחתן הרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א. [אגב יצויין כי רבי מאיר שהיה כאמור אב"ד
פשעודבארז' וחתן הרה"ק מלעלוב היה מיוחס בן אחר בן עד לבעל הב"ח זי"ע].

אַחַר דְּרִישַׁת שְׁלוֹמְכֶם הַטּוֹב.

תְּהִלָּה לֹאֵל אוֹדִיעֶכֶם כִּי הָיִיתִי בְּזוֹ שַׁבָּט הָעֶבֶר בְּלַעְלוֹב עַל
הַיֶּאֱרָצִיט שֶׁל זְקֵנֵי הַקֹּדֶשׁ מוֹרְנֵי הָרַב דָּוִד זָכַר צְדִיק וְקָדוֹשׁ
לְבָרָכָה, וְנִתְּתִי גַם עֲבוּרְכֶם פִּתְקָאוֹת, וְהִזְפַּרְתִּי אֶתְכֶם שָׁם. יְהִי רָצוֹן
שְׂזֻכוֹתָו יִגֵּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְיָקִים הַכְּתוּבִי "יִשְׂרָאֵל נוֹשֵׁעַ בָּה'
תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים", אָמֵן סְלָה:

[מכתב סב]

בְּעֶזְרַת ה', ד' וַיֵּגֶשׁ תַּש"ה לַפֶּרֶט קָטָן, יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ תוֹבֵב"א

הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם אֶל כָּבוֹד יְדִידֵי יְקִירֵי וַחֲבִיבֵי כְּנַפְשֵׁי הָלֵא הוּא הָרַבְנִי
הַחֲסִיד יֵרָא וַחֲרֵד עַל דְּבַר ה' הַנִּגִּיד אִישׁ נֶאֱמָן רוּחַ חָכָם וְנִבּוֹן נָדִיב לֵב
רוֹדֵף צָדִיקָה וַחֲסֵד וְכו', מוֹרְנֵי הָרַב הִלֵּל גִּרּוֹ יֵאִיר.

אַחַר דְּרִישַׁת שְׁלוֹמְכֶם הַטּוֹב.

תְּהִלָּה לֹאֵל אֶתְנוּ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם. יְרַחֵם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם, וְיוֹצִיאֵם מִצָּרָה לְרוּחָהּ וְכו', וְיִקְבֹּץ
גְּלוּתֵינוּ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ, וְיָבִיא לָנוּ מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן סְלָה.

וַעֲתָהּ בָּאתִי לְדַבֵּר אֵלַיךְ אוֹדוֹת הַמִּקְנָה אֲשֶׁר גָּלִיתָ אֶת אֲזֹנֵי שְׂרָצוֹנֶיךָ
לְתַן אֶחָד לִירֵה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּעַד חֹדֶשׁ, תְּנוּחַ דַּעְתְּךָ כִּי שְׂמַחַת
אוֹתִי בָּזָה בְּרֹאוֹתִי טוֹב לְבָךְ וְכו'.

הִנֵּה שְׂמַעְתִּי בְּשֵׁם זְקֵנֵי הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ מוֹרְנוּ הָרַב דָּוִד זָכָר צַדִּיק
וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָה מְלַעְלוֹב, שֶׁהִיא דִּרְכּוֹ בַּקֹּדֶשׁ לְהִיּוֹת הַלּוֹךְ וְנוֹסֵעַ
לְהַרְבֵּנִים שִׁישִׁתְּדִלוּ לַעֲשׂוֹת מִקְנָאוֹת חֲמִין בִּימֹת הַחֹרֶף, כְּדִי שְׂיֻכְלוּ
גַּם הָאֲנָשִׁים לָלֶכֶת לַמִּקְנָה בְּכָל יוֹם, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ רַב אֶחָד: הֲלֹא
עֲזָרָא תִקֵּן טְבִילָה לְבַעֲלֵי קָרְיִין כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיוּ תַלְמִידֵי חֲכָמִים מְצוּיִין
וְכו', כְּתַרְנַגּוּלִים^ח, וַעֲתָה אִם נַעֲשֶׂה מִקְנָאוֹת חֲמִין עֲדִין יִהְיוּ מְצוּיִין
וְכו', שְׂיֻכְלוּ לְטַבֵּל עֲצָמָן בַּבֶּקֶר בַּמִּקְנָה חֲמָה. וְהַשִּׁיב לוֹ הַצַּדִּיק
מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי דָּוִד זַצ"ל הַנ"ל כִּי יָדוּעַ כִּי "טְהָרָה מְבִיאָה לַיָּדֵי
פְּרִישׁוֹת"^ט, אִם כֵּן כֹּאֲשֶׁר יִלְכוּ וַיִּטְבְּלוּ עֲצָמָן בַּמִּקְנָה יָבוֹאוּ מִמִּילָא
לַיָּדֵי פְּרִישׁוֹת עַל יְדֵי הַטְהָרָה, וּמִמִּילָא לֹא יִהְיוּ מְצוּיִין וְכו'; וְהוּטָב
בְּעֵינֵי הָרַב תְּשׁוּבָתוֹ, וְצִית לְדַבְּרֵיוֹ:

[מכתב קצו]

ח. ברכות כ"ב ע"א.

ט. סוטה פרק ט' משנה ט"ו.